

Petr Koleta: Letos poprvé bez Radnice

Rozhovor se starostou Hronova.

Již druhý ročník Jiráskova Hronova se festival koná v pandemické době. Je rozdíl mezi loňským a tím letošním?

To se teprve ukáže. Současná situace je pochopitelně těžká pro organizátory a vlastně pro všechny, kteří jsou s festivalem spojení. Ať už jde o výběr hlavního či doprovodného programu. Při přípravě po celou dobu neexistovala jistota, že se festival bude konat. Město Hronov samozřejmě přehlídku podporuje a dělá vše pro to, aby se Jiráskův Hronov uskutečnil. Poslední dva roky nebyly jednoduché a lidem, kteří na akci pracují, patří obrovský dík. Hronovskému KISu, pražskému NIPOSu, členům festivalového výboru a mnoha dalším, kteří nejsou na první pohled vidět.

Uvažovali jste alespoň chvíli o tom, že by se festival nekonal?

Vůbec! Ani loni, ani letos. Musím říci, že jsme klikaři. Anebo je náš termín tak výborný, že snad vždycky vyjde; že se situace ohledně pandemie uvolní, alespoň natolik, aby se festival mohl konat. Vlastně už se o tom ani nechci bavit. Mám pocit, že lidé mají problémů spojených s covidem plné zuby a vůbec se jim nedivím. Jiráskův Hronov se prostě a jednoduše koná.

Mnoho velkých festivalů letošní sezónu prostě zabalilo...

V Hronově se narodila spousta významných lidí. O většině z nich lidé mnoho nevědí. Když se však řekne Jiráskův Hronov, každý ví, o co běží. Tradice zavazuje. Každého, kdo město vedl, vede nebo povede v budoucnosti.

Řešíte zásadní opatření?

To je otázka spíše na paní ředitelku KISu, nicméně tuším, že to má v tuto chvíli o něco lehčí než loni. Loni se například musely počítat jednotlivé osoby a vstupy do parku, takže byla zapotřebí ochranka. S tím bylo spojeno mnoho organizačních i finančních záležitostí. To zatím, ZATÍM, není nutné. Nicméně, myslím si, že je to hodné o zodpovědnosti všech účastníků festivalu, aby to tak zůstalo.

Dost už o covidu... Jací lidé jsou podle vás pro letošní Hronov zásadní?

Jiráskův Hronov je kulturní akce a jako taková není primárně o politické prezentaci. Na druhou stranu bez těch, kdo nás finančně podporují jako

Rozhovor s osobností

ministerstvo kultury a Královéhradecký kraj, by to nešlo. Letos přislíbil účast ministr Zaorálek, bohužel ale měl zdravotní problém. Účast přislíbil i hejtmán, na poslední chvíli se omluvil s tím, že jej to velice mrzí. Vedle nich však existuje další spousta jmen, bez kterých by se přehlídka neobešla. Ať už se jedná o doktorku Malcovou, ředitelku NIPOS Lázní Hronovské a mnohé další. Minimálně musím zmínit také Honzu Birkeho – Hronováka, starostu a poslance České republiky. Ač to třeba není vidět, mnohokrát městu pomohl.

Nelze si nevšimnout toho, že se něco děje s Radnicí... Co bude s touto budovou do budoucna?

Jak se již před časem rozhodlo, přistoupilo město k její kompletní rekonstrukci. Cílem je bezbariérová budova, ve které budou všechny odbory městského úřadu. Vedle vznikne i velké parkoviště s možností nabíjení elektromobilů, budou zde i nové veřejné WC, které v současnosti ve městě velmi chybí.

Z toho, co říkáte, lze předpokládat, že Radnice již nebude sloužit k ubytování.

Hotel tam určitě nebude. I když... spíše než o ho-

tel se jednalo v poslední době o horší turistickou ubytovnu. Technický stav budovy nebyl již dlouhou dobu udržitelný.

Jaký je časový horizont dokončení rekonstrukce?

Konec rekonstrukce je naplánován na duben 2022. Do konce května by budova měla být dokončena i zařízena a předpokládám, že v té době zde budou již nastěhováni všechny odbory. Během příštího ročníku Jiráskova Hronova tedy budeme znovu vítat významné hosty v obřadní síni. I když – spíše než vítání hostů – je důležité, aby dobře dopadl festival. Aby se konal už v úplné pohodě.

Jak finančně náročná je kompletní rekonstrukce této budovy?

I s vybavením padesát pět milionů korun včetně DPH.

To mi přijde poměrně levné... Při současných cenách na stavebním trhu...

Vzhledem k tomu, co všechno v budově bude, to levné skutečně je. Zakázku jsme soutěžili v loňském roce, při nízkých cenách.

S rekonstrukcí Radnice se ovšem opět snížila kapacita zdejšího ubytování.

Ubytování je v průběhu festivalu vždycky problém. Je však jisté, že v Hronově hotel nikdo nevybuduje. Určitě ne město a s velkou pravděpodobností ani žádný investor. Je to o nabídce a poptávce. A navíc je vidět, že místní obyvatelé v posledních letech začali díky této problematice přemýšlet jinak. Budují různé apartmány a ubytovací prostory. Je možné, že to bude znát už letos, ale příští rok v každém případě. Nakonec možná zjistíme, že návštěvníci Hronova získají tímto způsobem vyšší komfort než v hotelu. Větší turistický ruch otevírá nové možnosti. Možná díky tomu bude v Hronově dokonce i o restauraci či kavárnu víc.

Dostat se do Hronova autem není v současnosti nic jednoduchého. Co se děje?

Opravuje se silnice 2/303 z Náchoda až téměř na Hronovské náměstí. Oprava probíhá na dvě etapy. První etapa v letošním roce od dubna do září a druhá proběhne ve stejném období příštího roku. Takže příští rok vzniknou zhruba stejné problémy jako letos. Jde sice o krajskou silnici, ale my se spolupodílíme na chodnících a nové souběžné cyklostezce. Vyjde nás to na téměř dvacet milionů korun.

pokračování na straně 2

Slovo na okraj

Hvězdné nebe nad námi aneb Moralita ještě na úvod

Je a bude to vždy a stále, totiž otázka: Co je divadlo? Jaký je jeho smysl? Proč je děláme a proč je navštěvujeme? A proč jezdit a být na JH?

Odpovědi vždy bylo, je a bude hodně. Je samozřejmě na každém z nás, proč jsme se do divadla vydali, proč se jím zabýváme a co od něj očekáváme. Někdo hledí na formu. Divadlo je pro něj oddech a zábava, krásná iluze, sen. Někoho zajímá téma. Divadlo je pro něj politikum, agora světa. Anebo setkání, společenská událost či dokonce rituál. Pro někoho je divadlo smysl života. Vyjevením podstaty bytí, vzhledem do archetypálních rovin lidství a sebe sama, projevem vědomí i podvědomí. Někdo v něm hledá a vidí apel na humanitu, doklad civilizovanosti jedince i společnosti, hledání, pojmenovávání či vytváření hodnot činů, postojů, názorů... života. Kultivaci jednání a chování. Anebo projev svobody. Místo, kde lze říkat pravdu i lež, stoupat do nebe i hledět do pekla.

Je to na každém z vás. Z nás.

A právě o to myslím na Jiráskově Hronově – a v amatérském divadle vůbec – vždy šlo. Anebo by jít mělo. O to... „nás“. Ostatně, podívejte se, co se píše na portálu nad jevištěm Jiráskova divadla.

Hledíme v průběhu festivalu na výsledky aktivit a budeme se setkávat a přít a možná nesouhlasit s řadou lidí a přístupů k divadlu, k umění, ke světu. Není divu. Nikdo není stejný a chválabohu už neexistuje snaha myšlení předurčovat a svět unifikovat. (Pozor, to neznamená, že by se neměl propojovat a sjednocovat!)

Nade vším se na těchto a obdobných divadelních setkáních, při těchto událostech, klene pestrobarevná duha společných zážitků, vzájemných sdílení a setrvávání při nich a často i po nich. To je a vždy bylo a bude to podstatné, jedinečné, nepřenositelné. Vzácné.

V tom vidím onen smysl divadla, který jsme v posledním jeden a půl roce – mamě – hledali a o který jsme byli ochuzeni. Divadlo není vyžívání ani krasobruslení a Jiráskův Hronov není olympiáda, aby stačilo posoudit šev, zhodnotit techniku jízdy a obdivovat se čtverým saltům. Ani nejde o dobře ušité kalhoty, o medaile, o všeobecné uznání. Jde o zážitek bytostné přítomnosti v čtyřdimenzionálním bytí. Kromě společně sdíleného, nám známého trojrozměrného prostoru jde taky o čtvrtý rozměr – o čas, o „teď a tady“.

Možná jsem včera či předevčírem nebyl vždy unesen divadelním zážitkem, shledával limity ve výběru titulu, v herecké technice či režisérském záměru a celkem jistě se budeme tady i jinde občas vyjadřovat kriticky – a nejen já, ale i kolegové. Vězte však, že vědomí společného divadelního bytí bude vždy ono kantovské *hořejdné nebe nad námi*. A kritické uvažování, diskutování a psaní *mraviním zákonem v nás*.

Vladimír Hulec

pokračování ze strany 1

V souvislosti s dopravní situací mi to nedá, abych se nezeptal na obchvat Hronova. Blýská se konečně na lepší časy?

Podářilo se zahájit jednání. Počítám, že na podzim se náš obchvat dostane na jednání dopravního výboru kraje. To je první předpoklad. Obchvat jsme probírali i s hejtmanem. Navštívil nás radní pro dopravu a před čtrnácti dny tu byl dokonce i premiér a ministryně pro místní rozvoj. Byli rádi, že přežili, když museli absolvovat cestu z náměstí do parku po chodníku, zatímco je míjelo jedno auto za druhým.

Existuje nějaký termín pro zahájení stavby?

Byl bych rád, aby se letos zadala studie, což je základ. Bude se týkat zřejmě tzv. malého obchvatu centra města. Obchvat je priorita. Mluví se o něm již čtyřicet let.

Zásadní věc. Slyšel jsem, že by měl letos končit provozovatel Stovky U Gurina. Co je na tom pravdy?

Také si to neumíme představit a určitě si to nedokážou představit ani tradiční hosté této restaurace. Je však pravda, že po více než čtyřiceti letech je

majitel utahaný a vyhrožuje uzavřením restaurace každý rok. Teď je navíc situace taková, že nemůže sehnat lidi do provozu, kteří by mu pomáhali. Ani zaměstnance, ani brigádníky. Doufáme, že se nám podaří jej přesvědčit, aby pokračoval i příští rok. Opravdu to však vypadá, že současným způsobem to nedokáže utáhnout.

Máme dát tedy výzvu, aby se hlásili lidé, kteří by chtěli pomoci?

To by mohlo být řešení. Organizačně to Gurin zvládne snadno, ale potřebuje lidi. Kdokoliv by se nabídl, byl by zřejmě přijat s otevřenou náručí. A je jasné, že pokud nebude Stovka, zmizí s ní i podstatná součást Jiráskova Hronova. Jde o tradiční podnik, kterým prošel téměř každý návštěvník festivalu. Neumím si představit, že by někdy narazil do zavřených dveří.

Poslední otázka je stejná jako v našem loňském rozhovoru: Co přejete účastníkům letošního Jiráskova Hronova?

Hezké počasí a také to, aby nasáli místní atmosféru, aby si užili festival tak jako každý rok. A aby všechno proběhlo v pohodě a bez problémů.

Jan Švácha

WHO IS WHO?

Alena Zemančíková
PC jako PROBLÉMOVÝ CLUB

Milan Schejbal
PC jako PROBLÉMOVÝ CLUB

Jan Šotkovský,
PC jako PROBLÉMOVÝ CLUB

Luděk Horký
PC jako PROBLÉMOVÝ CLUB

Mé hronovské curriculum vitae

Už tomu bude hezkých pár let, když jsme s prof. Františkem Laurinem na hronovské přehlídce vedli rozhovor, v němž se rozvzpomínal na léta strávená na Jiráskových Hronovech. Vzpomínal na nejružnější neopakovatelná setkání a hovořil o svém pěkném vztahu, který si k festivalu vybudoval za ta dlouhá léta, kdy ho pravidelně navštěvoval. Už si nepamatuji, od kterého ročníku to bylo, muselo to být nejméně od roku 1974, kdy tu působil jako lektor, ale mohlo to být i o něco dříve. „Milane, musíte to mít se vztahem k Hronovu podobně jako já. Kdy jste tady byl poprvé?“, konstatoval profesor a položil současně otázku. Moje odpověď – od osoby o 14 let mladší – byla pro něj překvapivá, takže pravil „To není možné!“

Byl jsem totiž na Jiráskových oslavách, jak se tehdy říkalo, už v roce 1949. Byl mi sotva rok a poprvé jsem se po svých vydal z lokálu hotelu Slavie, minul výčepní pult, docupital do kuchyně a padl do náručí paní hoteliérové Zítkové. Své první kroky si samozřejmě nemůžu pamatovat, vím to z vyprávění maminky. Táta byl kolega z profese a přítel majitele Slávie pana Fridolína Zítka a rodiče začasť na hronovských Jiráskových oslavách trávili dovolenou. Ze svých dětských let si pamatuji i na některá přehlídková představení, např. na Jiráskovu Lucernu či Kolébku. Vzpomínám, jak jsem byl otravný opakovaným voláním Haničko, sluníčko! po zhlédnutí Lucerny. Kolikrát jsem v dětských letech na hronovském festivalu byl nevím a už se nemám koho zeptat. Takže na otázku kolika ročníků jsem se zúčastnil, neumím přesně odpovědět.

Jistě je, že jsem od roku 1975, kdy jsem se již vážně divadlem zaobíral, žádný ročník nevynechal. Když připočtu nejméně čtyři z dětských let, mám letos jubileum, nejspíš právě absolvuji 50. ročník.

První léta mé souvislé účasti na festivalu byla pro mne pohodová. Jedno před-

stavení denně, jeden diskusní klub za účasti členů poroty, taneční zábava ve Slavii nebo na fotbalovém

hřišti. Více program tehdy nenabízel. Poprvé jsem spal ve stanu v kempu ve Velkém Dřevíči, stejně jako i řada dalších

účastníků festivalu. Do Jiráskova divadla se chodilo ve společenském úboru. Každý den jsem tak byl svědkem poněkud směšné podívané, když ze stanů vylézaly dámy ve večerních róbách, aby se ještě na světle před stanem nalíčily a poté vyrazily do divadla. Ani v mém stanu nechyběl oblek.

Od roku 1984 do té pohodové atmosféry zasáhla povinnost krajského metodika pro amatérské divadlo organizovat setkání středočeských amatérských divadelníků na Jiráskově Hronově a přednášet na nich obsáhlé referáty o dění v příslušné divadelní sezóně. Setkání se každoročně konala až do roku 1989. To jsem ještě ale netušil, co bude následovat.

Koncem roku 1990 jsem byl osloven nově ustaveným Informačním a poradenským střediskem pro kulturu, zda bych se ujal v útvaru ARTAMA péče o amatérské činoherní divadlo. Nabídku jsem přijal. Dalších plných 20 let jsem měl, kromě dalších celostátních přehlídek a posléze redakce časopisu Amatérská scéna, na starosti i Jiráskův Hronov, především jeho programovou část, a to včetně seminářů, zajištění redakce etc. Roli programového ředitele jsem po roce 2010 předal kolegyni Simoně Bezouškové. Festival navštěvuji pravidelně dál, neboť je živnou půdou pro Databázi českého amatérského divadla, které se věnuji od roku 2011 dodnes.

Milan Strotzer

Autorské ohlédnutí

Cítím se více jako tanečnice než jako herečka

Povídání s Andreou Kiralyi

Performerka jde po prázdninách studovat do Prahy mezinárodní vztahy, hledá bydlení a nic uměleckého zatím neplánuje, ale doufá, že se v metropoli něco naskytne. Z tří včerejších představení prý pro ni bylo neuvolněnější a nejpříjemnější to poslední, po kterém jsme si povídaly.

Jaké je to být úplně sama scéně?

Náročné. I proto, že jsem až doteď neměla žádnou hlavní roli, takže jsem byla hozena do kůže hlavního protagonisty a navíc tam byla sama. Je to náročné, ale užívám si to.

Studio Divadla Dagmar podle informací už před časem zpracovávalo první část předlohy knihy NoViolet Bulawayo Chtělo by to nové jméno. Hrála jste i tam?

Ano, ale byla to spíše kolektivní záležitost. Základem té první části bylo dětské studio, první část knihy popisuje život mé postavy Miláčka, když byla ještě jako dítě v Africe se svými přáteli. My jsme jako studentský soubor hráli ty děti, byla jsem tam takovým Miláčkem z budoucnosti.

Na představení je patrné, že máte taneční průpravu, že to není nacvičené, ale že si to užíváte. Jak blízko máte k tanci?

Řekla bych, že k tanci mám blíž než k divadlu. Protože scénickému tanci se věnuju od nějakých pěti let, pořád sama sebe považuju více za tanečnici než za herečku. Protože tanec byl pro mě první, dělala jsem ho déle, vyrostla jsem s ním a cítím se v tom dobře. Není to tedy nacvičené, ale vychází to z pohybových výrazů k těm slovům. Ten závěrečný tanec je improvizace.

Studio Divadla Dagmar, Karlovy Vary Vyhnání z ráje už proběhlo

Jak být úplný, když jste tak daleko od hrobů svých předků?

Dramatizaci románu *Chtělo by to nové jméno* zimbabwe, ve Spojených státech usazené autorky NoViolet Bulawayo uchopilo Studio Divadla Dagmar ve své inscenaci *Vyhnání z ráje už proběhlo* jako monodrama, přesněji možná vyprávění jedné herečky.

Osamocenosť Andrey Kiralyi na scéně zároveň skvěle tematizuje samotu, a především vykořeněnost africké dívky Miláčka, které bylo umožněno jít „za lepším“ a žít u tety v Americe. Splněný sen o ráji se ovšem nekoná a mladá dívka se musí vypořádávat s totální rozdílností africké a americké kultury. Ta je zprvu demonstrována na úsměvných historkách, jako je šok ze zimy a sněhu nebo tetina snaha zhubnout a vytvarovat modelkovské křivky komentovaná s nepochopením africké části rodiny, která pořádná stehna, boky a břicho považuje za znak hojnosti a bohatství. Postupně se ale v inscenaci objevují i závažnější témata podřadného postavení ilegálních imigrantů, neschopnosti zapadnout v novém prostředí či stesku po minulém životě. „Říká se, že odejít ze země je jako zemřít,“ zní jedna z klíčových replik inscenace.

Andrea Kiralyi má nesporné charisma, technicky vyspělý projev a samozřejmou jevištní existenci. Tam, kde hraje i jiné postavy než Miláčka, se nepouští do ilustrativního figurkaření, vždy jen jemně, s přiznaným odstupem a lehkým komentářem

načrtne charakter dané postavy. Nemá sebemenší problém udržet diváckou pozornost a zručně pracuje se změnami atmosféry, aniž by jí režie musela pomáhat hudbou či svícením. Nejsilnější ovšem je, když upře svůj pohled do publika a věcně vypráví příběh své postavy. Škoda, že takto přímého kontaktu s divákem není v inscenaci víc.

Režie Hany Frankové pracuje s velmi skromným, ale promyšleným znakovým jazykem, který má schopnost vršit významy a gradovat je. Dominantní

a téměř jediná rekvizita, již jsou papírové kapesníčky rozházené po scéně, tak nejdřív působí hlavně jako ne-pořádek (možná připomenutí afrických slumů?), následně s nimi herečka zachází jako s padajícím sněhem a volbu kapesníků pak režie vypointuje v emotivně silné scéně, kdy Američané bez jakékoliv empatie konfrontují nové příchozí obyvatele s neutěšenými životními podmínkami v Africe, jak je znají nejspíš z televizního zpravodajství. Zřejmě nezáměrně, ale bez ostychu je rozplácou a následně jim mechanicky nabídnou Kleenex. Nadýchané bílé papírky ovšem Afričané vidí poprvé v životě, a tak si je jen schovají k pozdějšímu prozkoumání. Kulturní nedorozumění jako vyšitě.

Stejně promyšleně inscenace pracuje i se slovem a pohybem. Andrea Kiralyi od začátku lehce tanečně, „obřadně“ stylizuje svůj pohyb, stejně jako mluví v poměrně volném tempu, s rytmizovanou,

jakoby lehce trhanou kadenci. Její projev upoutá svou cizorodostí a může také rafinovaně bez jazykového pitvoření upomenout k angličtině jako novému jazyku, který si Miláček ještě nezvládla docela osvojit.

V momentě, kdy mi začalo zvolené tempo a melodie řeči trochu překážet, protože ve mně vzbuzovalo otázky, jestli náhodou neslouží k umě-

lému vytváření atmosféry závažnosti, se zvolené prostředky zcela obhájily v závěrečné scéně, kdy si Miláček za gestického doprovodu opakuje zvukomalebná anglická slova jako jakési magické zaklínání. A v osvojení a fyzickém „procítění“ jazyka nachází i šanci na vytvoření nových vazeb, na propojení minulého se současným, na nalezení nové, ale přijímané identity.

Jitka Šotkovská

Umění vyprávět

Karlovarská inscenace Vyhánění z ráje už proběhlo dává dopředu ve festivalové anotaci výrazně najevo, že jde o literární adaptaci. V kombinaci s faktem, že v inscenaci účinkuje jediná herečka, člověk očekává snad až cosi jako takový delší přednesové vystoupení. Ale to je omyl. Tvůrkyně inscenace nabízí plnokrevné divadlo, které je o literaturu opřené, ale zároveň se umí vydat i jiným směrem – ke stylizaci, pohybu, jevištní metafoře. Na samém začátku, v úvodních obrazech snad až zarazí míra oné expresivní stylizace, ale velice brzy se ustálí funkční komunikativní rovina, díky níž dovedeme plně vnímat pozoruhodnou prózu NoViolet Bulawayo.

Recenze

Není to, samo sebou, žádné velké překvapení. Že má Hana Franková jako režisérka cit pro literaturu, je vcelku obecně známo, a u této konkrétní inscenace má v Andree Kiralyi mimořádně zdatnou interpretku. Vyprávění o snaze zapadnout, nesoucí jistou nepravoplanovou emoci, se k nám dostává citlivě, bez nějakého přehnaného prožívání, ale zároveň s určitou mírou osobního ručení.

Vlastně ani nemám nějaké hlubší analytické postřehy – jen chuť si přečíst román a klidně se s tímhle divadelním vyprávěním potkat někdy příště znovu. Děkuji za něj.

Michal Zahálka

Jakým způsobem vznikalo představení?

Hana přišla s tím, že bychom něco takového spolu mohly vytvořit. Takže úplně první zkouška nebyla s textem, ale s balíčkem kapesníků. Pustila mi hudbu a já jsem zkoušela, co všechno jde udělat s balíčkem papírových kapesníků. Spoustu těch nápadů jsme nevyužily, ale některé, které vznikaly v průběhu zkoušení s rekvizitou, se uplatnily. Na základě těch improvizací Hana vybrala určité prvky, které se jí líbily, potom mi dala úryvky textů z té knihy a pokusily jsme se to spojit.

Všichni si budou patrně myslet, že jste afrického původu. Tak jak to je doopravdy?

Není to tak. Narodila jsem se a celý život vyrůstám tady, v České republice. Oba rodiče jsou Češi a celou rodinu mám bílou. Nevíme, odkud se ten africký gen vylovil, ale je to tak. Je to taková velká rodinná záhada.

jas

Pověz mi, zrcadlo

Silné, originální. Obdivuju téma a zároveň sílu herečky to dát sama celé. Takové divadlo mě baví a chci ho vidět často.

Pája

Pohybově i hlasově úžasná holka.

Věra

Inscenace Hany Frankové jsou vždycky o něčem. Tedy o něčem, co je v té které době důležité. Mám to tak ráda.

Sylova

Je vidět, že pro dobré divadlo stačí jedna herečka a hromada kapesníků.

Jarda

Skvělá práce s rekvizitami, jež byly svým způsobem výtvarnými objekty, ať už to byl papír, kabelka nebo náramky. Téma ale bylo zpracované až příliš vážně, téměř tragicky. Knihu jsem četla a vím, že je v ní také humor, sebeironie a nadhled. Ale je to pěkná práce a je dobře, že tu byla.

Jan: Přesně toto mi v českém divadle chybí. Téma, které zdánlivě není od nás, a přitom je zpracované – i díky exotickému vzhledu herečky – herecky nápaditě, autenticky a přesvědčivě. A česky! Předlohu neznám a jsem rád, že jsem se o ní takto dozvěděl. A vůbec si nemyslím, že se nás téma ani problematika netýká. Všichni jsme tak trochu Afričany či Afričanky v zemi svobody, co zas tak moc svobody neposkytuje. Rozhodně ne vždy a všem.

Lucie

Ač monodramata nemám rád, tady mě herečka nadchla. Sebeironií, věcností, racionálním, vědomým hraním bez patosu a nadbytečného předvádění se. Její hra s náramky a závěrečný tanec byly čistá radost.

Vladimír

Autorské ohlédnutí

Celý soubor má zásluhu na tom, že hrajeme v Hronově

Divadelní soubor Vojan Libice nad Cidlinou přivezl do Hronova klasiku všech klasik. Možná je to pro někoho příliš tradiční, ale autor rozhovoru se přiznává: Děkuju za takové divadlo, jsem za něj rád. A rád. A rád.

Ptal jsem se vás na to už na Pikniku Volyně, ale nedá mi to. Určitě hodně lidí zná Slaměný klobouk alespoň z filmového zpracování režiséra Oldřicha Lipského s Milošem Kopeckým, Ivou Janžurovou nebo Vladimírem Menšíkem. Neměli jste strach, že budete s jinými provedeními této hry chtít nechtě srovnávání?

A já vám odpovím stejně. To víte, že jsme se báli. Ten strach je vždycky

Dostal jste na jeviště vlastně celý soubor, bylo pro vás obtížné uhlídat je režijně? Měl jste zkušenost s takto velkým výpravným divadlem?

Jen málo, i když už jsem dělal Lakomce se 14 postavami, dělal jsem pohádku s 28 protagonisty. Ale samozřejmě se mi do těchto velkých věcí nechce, protože je to více práce než s menším obsazením. Ale tohle jsme udělali záměrně, inscenaci jsme si nadělili k 50. výročí našeho spolku. Chtěl jsem, aby si zahráli, nebo se na inscenaci podíleli, pokud možno všichni členové. Proto jsem vybíral něco s větším obsazením.

Dnes jste měli možnost alternovat. Některé role hráli jiní herci odpoledne a jiné večer...

Pokud to jde, tak alternujeme. Vždyť i ti, kteří své role hráli na začátku, mají zásluhu na tom, že dnes hrajeme v Hronově.

Užíváte si takřka profesionální zázemí Jiráskova divadla?

Rozhodně ano. Hrajeme totiž tuhle inscenaci od jevišť typu autobusová zastávka až po velká jeviště, které je třeba v Hronově. Je to pro nás tady odměna a radost.

Martin Rumler

Divadelní spolek Vojan, Libice n. Cidlinou Slaměný klobouk

Sněhová koule na slunci

Labichův vaudeville Slaměný klobouk (1851) patří ke komediím, na nichž francouzský filozof Henri Bergson ve své proslulé knize Smích demonstrovuje princip sněhové koule.

Má sice ještě poněkud daleko k (o pár desetiletí mladším) feydeauovským komediálním stroječkům typu Dámského krejčího – na to je příliš epizodický a jaksi rozlitaný –, ale i přes jistou mnohomluvnost se text opravdu řítí vpřed poháněn vnějšími okolnostmi, jež nutí hlavního hrdinu Fadinarda k nejrůznějším zhůvěřilostem ve snaze dostat se k onomu titulnímu klobouku. Fadinardovi jde totiž o hodně, a nejen jemu. Násilničtí, popudliví prchlivci Tavernier i Beaupertuis představují reálné ohrožení života jak pro Fadinarda, tak pro mladou paní Anaïs (v této verzi Louisu), a pro Fadinarda by při jeho svízelné finanční situaci bylo prakticky likvidační i to, kdyby sešlo z jeho sňatku se zelinářovou dcerkou.

Nechci konkrétně rozebírat, kde ve spleť historei úprav a verzí textu na trase +W/Horníček/Fixová/Vondruška se to stalo, ale v libické inscenaci tato atmosféra permanentního ohrožení – mimochodem v groteskně zhuštěné podobě, zejména ve výkonu Pavla Landovského, až fyzicky hmatatelná ve slavné Lipského filmové adaptaci – poněkud vyvanula. Tavernier je milému Fadinardovi od začátku mnohem spíš nápomocným kumpánem a spolukonspirátořem než reálnou hrozbou, takže je skoro až s podivem, že je hrdina ochotný takhle ohrožovat svůj sňatek. Svatebčané se ovšem spíš jen dívají tomu, co se to kolem nich děje, než že by se daly nějak vážněji brát hrozbě, že se obřad zruší a oni se i s Helenkou vrátí domů na venkov – a s postupem děje se společně smluví snad úplně všechny vedlejší postavy, takže namísto dokonalého labichovského zmatku, k němuž v původní hře

na závěr dojde, vlastně jen čekáme, kdy už hlavnímu hrdinovi dojde, že se snaží dokonale zbytečně, protože už úplně každý ví, která bije. Není to žádná sněhová koule, ale takové veselé barevné pinožení kupy zábavných postavíček, kde se (jak slibuje i podtitul) občas zatančí kankán.

Osobně se přiznám, že mě tahle hladivá lehkost na libické inscenaci trochu mrzí, protože jinak je v ní takřkajíc založeno velice slibně. Vondruškova režie zdatně buduje jednotlivé vtípky a mikrosituace, početné obsazení hraje zdatně s vědomím celku a hned několik výkonů bych si troufl označit za vysloveně vynikající. Felix Tomáše

Čivného, jakoby poučený množstvím anglických filmových i divadelních sluhů, dovede okouzlit

lehkým podehráváním, skvělým timingem i citem pro míru. Tavernier Jakuba Starého je eruptivní, nevypočitatelný a častokrát opravdu velice, velice vtipný. Ondřej Růžička má z této ústřední pánské trojice sice nejvíce prostoru, ale ve skutečnosti – i vzhledem k tomu, že Fadinarda inscenace lapila do o poznání méně hluboké pasti, než by si byl zasloužil – je jeho úloha nejméně efektní. Přesto ji táhne velice oddaně a s množstvím půvabných míst. A vždycky je radost vidět na jevišti manžele Vondruškovy: Jaroslava změněného knírkem takřka k nepoznání a s neodolatelně cupitavou chůzí, Helenu tentokrát jako zábavně potměšitou baronku v opravdu mimořádně pumprdentním kostýmu.

Celé to je uměřené, vkusné, příjemné a vlídné. To vlastně vůbec není málo. Jen tomu schází intenzita vlastně zcela v souladu s tím, jak potichu, takřkajíc na půl plynu zněla na odpoledním představení reprodukováná hudba. Jako by se i ta technika přizpůsobila celku.

Michal Zahálka

O slaměném klobouku a také o důležitosti komparsu

Uvedení labichovsko – horníčkovského Slaměného klobouku v době, kdy do sametových sedadel Jiráskova divadla zasedli pánové a dámy z oficiální zahajovací delegace, svědčí o tom, že programová rada ví, jak udělat radost. Pryč s alternativou, chceme poctivou zápletkovou komedii! A tou bezpochyby Slaměný klobouk je. První adaptace u nás patřila Werichovi a Voskocovi a odehrála se v Hudebním divadle Karlín v roce 1963 (pro zajímavost – M. Horníček v ní též alternoval). Ta druhá – již horníčkovská

- adaptace měla premiéru v roce 1979 ve Velkém divadle v Plzni. V devíti dalších profesionálních uvedeních už boduje Horníček 8:1 vůči V+W. Vzhledem k tomu, že o skutečné komedie je nouze, a jsou nejžádanějším diváckým zbožím, není divu, že po Slaměném klobouku sahají i amatéři. I když udělat dobře takovou komedii na scéně není vůbec snadné. Chce to totiž neobyčejný drav a zejména přesnost v prezentaci jednotlivých gagů. Škodí přibližnost, s kterou se právě u amatérů často setkáváme. V případě Divadelního spolku Vojan z Libice nad Cidlinou uhráli herci + tanečnice čestnou remízu, s několika velmi příjemnými bonusy. Nebudu se pouštět do francouzských jmen, nicméně díky patří především ústřední panské trojice, kterou bylo dobře slyšet a která si opravdu slušně zařídila. Poradit si s horníčkovskými obraty není jen tak (upřímně řečeno, pamětník si vždy mimovolně připomene tón jeho hlasu a schopnost zvláštního nenapodobitelného akcentování

slov, ale myslím, že dnes už se jeho typický projev objeví jen sem tam v televizi v talk show pro pamětníky, a jeho minimalistický projev se skvělým načasováním gagů je téměř zapomenut).

Od teoretizování se tedy vrátím k libické inscenaci. Bezpochyby si letos odnese titul nejzaldnější inscenace (19 lidí na scéně!) a zároveň charakteristiku příjemně rozverně podívané s lehce erotickým

bonusem. Zkušenost režiséra Jaroslava Vondrušky je patrná, aranžéru průvodu svatebčanů putujících zmateně, ale

zarytě po stopách ženicha po Paříži mají půvab němých filmů. A zdá se, že některé povedené gagy si přidali i sami protagonisté (např. utírání potu a ochlazení čela šavlí mladého poručíka). Po choreografické stránce je znát, že s pohybem pomohl Martin Pacek, protože kankán, dnes už na scéně příliš nevidaný, si zaslouží být proveden solidně. I když chytlavý je vždy. A to i v případě, že jednotlivé tanečnice nejsou jako z jednoho soustruhu. Výborný je i nápad propojit proměny scény s tancem. Mimochodem, právě jednoduchá, úhledná scéna schopná rychlých a velmi funkčních proměn (zde přizvali další profesionálku Kateřinu Baranowskou), stejně jako pestré líbivé kostýmy dodaly inscenaci potřebný šmrnc. Mimochodem, tato inscenace velmi pregnantně ukázala, jak důležité pro zdar představení je mít nejen zajímavé protagonisty, ale nezbytně také schopný kompars.

Jana Soprová

Pověz mi, zrcadlo

Je to vtipný. Zaplést se do lži je peklo a musím říct, že mě tohle představení se smíchem dovedlo přesně tam.

Lenka

Chápu, že tímhle žánrem kdekdo pohrdá. Ale sakra, ty lidi tomu dali energii, chuť a čas. A dali to dobře. Vtipně, laskavě a úžasně.

Martin

To fakt není můj šálek kávy. Proč to dělají?

Michal

Ty krásno, nebýt to na Hronově, tak to asi nikdy nevidím. Já bych na to nešel, ale když je vidím, tak proč ne

Pavel

Bylo to krásné a já si to užila.

Anna

Hlavně ty krásný kankánový sukně!

Eva

Autorské ohlédnutí

Je to takové
rodinné stříbro

Rozhovor se souborem Convivium a Jarkou Holasovou.

Vy jste byli s touto inscenací nominováni jak z Loutkářské Chrudimi, tak z Mladé scény. Je to pro vás spíše činoherní nebo loutkářská věc?

Kája: Nad tím jsem nikdy nepřemýšlela...

Tereza: Spíš loutkářská.

Kolem použitých loutek byla diskuse, že jste si sami na sebe nastražili past – s hliněnými loutkami se nesnadno manipuluje. Byl to úmysl?

Jarka: My vždycky jedeme od výběru přes téma, a až potom volíme výrazové prostředky. Takže jsme nejprve nezvolili loutky, spíše to nějak vyplynulo a začali jsme s tím pracovat. Vycházíme vždycky z toho, že loutky musí nějak sloužit tématu.

Kdo je vyráběl?

Jarka: Loutky vyráběla kamarádka, bývalá členka souboru (pozn. Veronika Brožková).

Bylo kvůli kovidové situaci záměrně zvoleno komorní obsazení, nebo ubývá členů?

Jarka: Ubývá souboru. Sice dorůstají další lidi, ale ti hrají v jiných souborech, A spojení více souborů využíváme jen velmi vzácně, ono to nefunguje, když „spolu nehráli kuličky“. Tenhle soubor spolu začínal, když jim bylo osm, a postupně se vyvíjel. V šesté až sedmé třídě se to trochu proměnilo. No, a teď zákonitě postupně lidí ubývá, jak odcházejí na vysoké školy. Což je teď případ Káji, pro kterou je Hra o duši poslední věc u nás. Já vždycky šiju inscenaci přímo na tělo souboru, na počet lidí, které mám. Tak vím, že letos jsme měla tři, ale příští rok, že budou jen dva... Takže Klapzubovu jedenáctku fakt nedáme.

Inspirujete se většinou (či výhradně) literárními texty. Nejsou tady nějaké autorské ambice?

Kája: To zatím nehrozí. Vybereme si většinou téma, o kterém chceme hrát, co chceme sdělit, a potom hledáme nějakou předlohu. Hlavně si myslíme, že v těch pohádkách, a starších textech je nějaké to moudro už dané, a nikdo z nás zatím nepotřeboval vymyslet něco dalšího.

Jarka: Autorské ambice vkládáme do zpracování.

Je pro vás důležitější téma nebo forma?

Jarka: Pro mě je vrchol v tom přístupu, že se ctí text. Je to takové rodinné stříbro. Vyjít z předlohy, z určitého tématu, přidat prostředky a doplnit to herectvím a loutkoherectvím. Až pak vyletí z hnízda, tak ať si experimentují a třeba lítají nazí po náměstí.

jas

Convivium ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř
Hra o duši

Kolo, kolo dábelský

Zatím všechny inscenace Jarky Holasové se mi líbily při druhém zhlédnutí víc než napoprvé. Přičítám to jejich důslednosti, domyšlenosti, urputné snaze říci raději o tři věty méně než o větu víc. Jejich úsečný znakový jazyk, který převádí literaturu důsledně a beze zbytku do řeči enigmatických a vícevrstevnatých divadelních obrazů, jsem ostatně chválil loni u předchozí produkce jaroměřského souboru Convivium, *Erbena 1862*. Všechno to platí i o *Hře o duši*. A přece se mi i napodruhé vzpírá.

Důvodů je povícero a různých. Jedny jsou formální – pomalé, důsledně monotónní tempo inscenace plus až příliš časté refrénování některých prostředků (zejména d'áblova smíchu, který je stále tak poctivě dábelský, až je tím spolehlivě otravný). Druhé dramaturgické – v oné pomalosti o to víc vyniknou hluchá místa příběhu, jako je třeba fakt, že po vyhnání dívky královnou matkou se už opravdu jen čeká na závěrečný happyend.

Do třetice mi pak *Hra o duši* drhne v tématu. *Bezrukou dívku* bratří Grimmů totiž jaroměřští zásadně posunuli v chápání lidského osudu. Člověk je u nich hříšná nádoba: respektive naplněná nikoli hříchem, ale jeho potencialitou. V každém z nás neustále chřestí kostky, které mohou dopadnout na andělskou i dábelskou stranu. To je ovšem vidění odlišné od Grimmů, kde jsou lidé zkrátka dobří a mravní a pokud přijdou do zlého, pak jen proto, že neprohlédnou dábelské úklady.

Inscenace se navíc v tomto rozpadá na dvě kontrastní poloviny. Zatímco v první (sugestiv-

nější) sledujeme mlynářovo propadnutí pokušení mamonu, který ho dovede až k hrůznému činu obětování dceřiných rukou (a d'ábel zde hraje fěr hru, neboť pokoušený má na výběr), v druhé vidíme už pouze dábelskou krutost vůči nevinné oběti. Tak bezúčelnou, až se nakonec anděl musí vložit do hry a dát najevo, kdo tu má navrch (otázka je, proč tak pozdě).

A především – proč vlastně *hra o duši*, když (snad až na mlynářský úvod) nesledujeme, že by anděl s d'áblem spolu opravdu sou-

peřili, či duši nakloní k dobrému nebo zlému? Žádný Faust, o kterého by mělo smysl se sázet, se u jaroměřských nevyskytuje.

Při vši problematičnosti konceptu je to ovšem stále divadlo řady působivých jevištních metafor – stačí vzpomenout na to, jak „bezruká“ herečka posouvá loutku dívky k princovi vlastní tváří, jak pytel peněz visí na mlynářově krku jako kámen táhnoucí ke dnu, jak dívčina láska v princovi doslova zapálí plamínek lásky... Až napodruhé mi také došel jemný druhý význam toho monotónního melodického kolečka, které d'ábel vydrnkává na svou kytaru: pekelník si prostě vytrvale a úsměvně *mele pořád svou*, stejně jako ten naprázdno klapající mlýn, který se bez vody dívčiny obětavosti bude točit sice napořád, ale zbytečně.

Jan Šotkovský

P. S. Autor kritiky považuje za velký úspěch, že se dokázal při jejím psaní ubránit použití přirovnání, že to či ono je voda na jeho kritický mlýn.

Komu jde o duši?

Po zhlédnutí Hry o duši jaroměřského souboru Convivium jsem cítila velkou nespokojenost s tím, že se inscenace nevrátila k postavě otce bezruké dívky, mlynáře, který zbohatnul díky tomu, že prodal ďáblu, o čem si myslel, že to může postrádat, a ukázalo se, že ďábel si řekl o ruce jeho krásné dcery. Protože od chvíle, kdy otec skutečně dceru zmrzačí, jde o jeho duši – ale to nám inscenace nevypráví.

Nevypráví to ani pohádka bratří Grimmů Bezruká dívka, které se v tomto ohledu inscenace věrně drží.

Dál jde o variované schéma „handicapované“ nevěsty (a je jedno, jestli je nemá jako Rusalka nebo bezruká jako tato navíc i bezejmenná dívka): ďábel zasahuje do jejího štěstí (i štěstí krále, který se do ní zamiluje) neúnavně, démon zla je osudem dívky přímo posedlý a nedá pokoj, dokud ji nedostane do úplně bezvýchodné situace.

Je tady ale ještě anděl, který dívku chrání a nakonec i uchraňuje.

Práce s předlohou, jíž je pohádka bratří Grimmů, klade před inscenátory rozličné otázky. Je samozřejmě možné nechat věci nedoslovené tak, jak to udělali i romantičtí sběratelé. Ale z hlediska dramaturgie je problematické, že kostky o budoucí osud nehraje důsledně ďábel s andělem, ale třeba i se samotným králem. Každý svého osudu strůjcem? Ale král svoji bezrukou manželku nezradil (jak známe z jiných podobných příběhů), dokonce se ani nenechal obalamutit pomluvou, jeho role v trpkém osudu bezruké dívky není ani v nejmenším negativní. On sám v příběhu aktivně o svůj osud nehraje – ale v inscenaci ano. Podsoává se nám tím, že se hraje o jeho duši, že král je kýmsi jako Faust – ale příběh tomu neodpovídá, v něm se král ďáblem zviklat nenechá.

Interpretace starých mýtů, exempel a moralit (takhle grimmovská je hodně křesťanská, o zbožnosti se v ní mluví každou chvíli) je věčná a vděčná disciplína a divadlo, pracující s obrazy, je k tomu jako

stvořené. Archaičnost a jistá nelogičnost vyprávěného děje vede k potřebě inscenovat věc obřadně, tajemně, a to zase vede k pomalosti a k rituálnímu zacházení s předměty, v jejichž dokonalých tvarech (jablko) a pradávných funkcích (džbán, plachta k nošení dítěte) je uložena paměť lidského rodu. Inscenace souboru Convivium v tomto ohledu ale nemá jasno – tempo je obřadně pozvolné

bez rytmických zvratů, ale mobiliář moderního interiéru odkazuje k současnosti. Hliněné figury, skrývající v sobě osudové

kombinace na hracích kostkách, jsou působivou metaforou, ale pak by člověk čekal, že je bude rozehrávat nějaký větší formát než stejně velká hliněná postava. Je ďábel jenom člověk mezi námi, nadaný manipulativní mocí? Možná to chtěli inscenátoři říci, ale zvolenými prostředky se jim to úplně nepodařilo.

Etnografové upozorňují na to, jak zejména Božena Němcová původní příběhy romantizovala a svým vyprávěním významově posouvala. Literární historikové ale upozorňují, že právě díky tomu ty pohádky stále čteme, zatímco autentická vyprávění v etnografických sbornících čtou jenom odborníci. Já tím chci říci, že při interpretaci starých příběhů neškodí vzít v potaz současnou logiku lidského životaběhu a klást starému vyprávění současné otázky. Na které pak musí inscenace také hledat odpovědi.

Pokud jde o to, komu tady jde o duši, pak otcimlynář. Ale toho vyprávění opouští a my se nedozvíme, jak si svého bohatství užil (nebo ne). Králi, jeho matce ani bezruké dívce o duši nejde, jejich duše míří ke spáse, těm jde o nehynoucí lásku a důvěru ve ctnost a láskyplnou vytrvalost, jíž se nakonec dostane zadostiučinění. I když, jak nám inscenace připomíná, nikdy nevíme, jakou další kombinaci nám osud přinese. Osud je ovšem mocnost neutrální, padni komu padni a kolik padne, postavit se mu ani fixlovat nelze. Ďábel je ovšem jenom zlo a fixlování je mu přirozeností.

Alena Zemančíková

Pověz mi, zrcadlo

Krásná loutkářna. Mlýn poháněný vodou ze džbánu byl famózní, stejně jako loutky. Hořící srdce otce mě dojalo. Mrzelo mě snad jen trochu moc neosobní, chladné hraní obou hereček a nevyzrálý ďábel. Měl být myslím démoničtější, záludnější. Zkrátka herectví mě moc nevzalo.

Sofie

Dobrý. Fakt dobrý. Věčný téma naprostého zla a naprosté naivity, která se neumí bránit falši a podvodu. A bez boje podléhá. To je typicky české. Rád bych řekl ženské, ale to by bylo nekorektní.

Daniel

Trochu nevím, proč chtěl ten čert ruce, když je potom zahodil...

Petrík

Ten mlýn – miluju tyhle hračky!

Honza

Pohádka, která nepotřebuje moc slov a přece říká všechno. To na jaroměřských miluju. Ani tentokrát nezklamali.

Jana

Neberu stoprocentně, ale bavilo mě to. Chvilka to bylo až jednotvárné, ale celkově OK.

Zdeněk

Slavnostní zahájení

Předání ceny Pavla Dostála DK Jirásek Česká Lípa

Vernisáž výstavy věnované Janu Císařovi

Proč právě ty si děláš poznámky?

S profesorem Císařem jsem se poznal téměř před šedesáti lety. Zprvu jako s kritikem mých inscenací, později na divadelní fakultě či spolupráci na inscenacích v Národním divadle a také při účasti v mnoha divadelních porotách a kurzech v oblasti amatérského divadla.

Byl mimořádně vzdělaný, divadlu rozuměl jako málokdo, ale nikdy to nedával ostentativně najevo. Měl smysl pro humor, k práci jiných přistupoval

Jan Císař je s námi

s úctou a snad proto mu i ješitní herci rádi naslouchali. Nikdy nevnucoval svůj divadelní názor. Dokonale popsal, co viděl, skvěle rozebral a zase to na rozdíl od jiných uměl dát dohromady s jasně srozumitelným po-
učením. Jednou se mě na nějakém kurzu zeptal, prosím tě, proč právě ty si děláš poznámky k tomu, co říkám? – Je to tak zajímavý, že se k tomu budu vracet, odpověděl jsem a také jsem se často vracel.

Bude mi chybět jeho přátelství. Ale především bude jeho osobnost chybět celému českému divadlu.

František Laurin, režisér

Jan Císař (opravo) s Františkem Laurinem

Škola základů činoherního režie ADA přibírá do svých řad

Amatérská divadelní asociace nabízí několik volných míst v probíhající Škole základů činoherního režie, která po odchodu z Bystřice u Benešova přesídlila do Lidového domu v Nučicích a pod záštitu tamního souboru ŽUMPA. Situace kolem covid-19 se postarala o úbytek stávajících frekventantů, uvolnilo se maximálně pět míst - takže zájemci, neváhejte! Škola není určena jenom režisérům, ale i ostatním tvůrcům činoherního divadla, jejím absolvováním by měl každý účastník získat nezbytnou sumu informací i praktických dovedností pro samostatnou přípravu a realizaci inscenace.

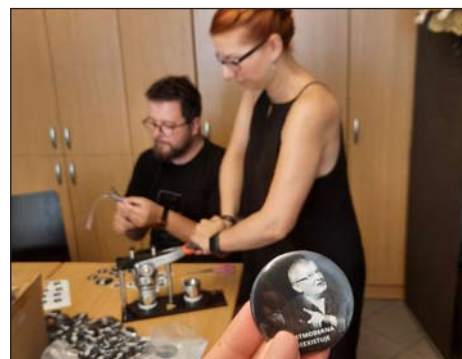
Odbornými garanty školy jsou režisér Jaroslav Kodeš a dramaturgyně Petra Richter Kohutová. Hlavním předmětem je dramaturgicko-režijní příprava inscenace komediálního titulu, k tomu se pak váží doplňující předměty vyučované diva-

delními profesionály (Eva Spoustová, Martin Paček, Josef Šedivý, Jana Stejskalová, Pavel Hurych a další). Hlavní předmět i doplňkové řemeslné dovednosti jsou vyučovány seminární formou v lidovém domě v Nučicích, schopnost reflektovat viděné během návštěvy divadelních přehlídek a na základě přivezených představení.

Doba trvání: od podzimu 2021 do léta 2022 vždy jednou měsíčně o víkend, začátek setkání v pátek v 18 hodin, konec v neděli ve 12 hodin.

Podrobnosti o rozvrhu, organizaci, školném atd.: u Pavla Hurycha (většinou ho najdete v Myšárně) nebo u Magdy Mikešové (prodávající divadelní literaturu před Jiráskovým divadlem), po skončení Jiráskova Hronova na telefonním čísle 603775984 nebo 775029119.

red

Tereza Sochová a Michal Zahálka při přípravě vzpomínkových placek na profesora Císaře

Anketa

Každoročně vymyslím nějakou otázku, která dosud nezazněla, s níž se obracím na celý okruh lectorů a redakce. Letošním zadáním bylo: Co si nenechám ujít na letošním JH a výzva k nějakému zvolání souvisejícím s letošním JH. A tady jsou odpovědi...

Chosé Jelínek

Nenechám si ujít být jedinou příležitostí ráno vstát a jít na seminář!

A toto by mělo být i to "zvolání"

Luděk Horký

Hodně se těším na asistentky seminářů a úsměv Marie Poesové, který nepodléhá inflaci. Jeden si ho musí zasloužit. Těším se na vynikající komičku Helenu Vondruškovou ve Slaměném klobouku, na Kazimíra Lupince a jeho brilantně napsaný Úl AKA jeho sarkasmus s lidskou tvář. Na okamžik, kdy vstoupí v Úlu na jeviště Ema Spurná, poněvadž je prostě skvělá. A na úlevu, kterou pocítím poté, co mé domovské Divadlo RADAR dohraje poslední ze svých pěti hronovských představení. Srdečně zvu!

Vladimír Hulec

Rozhodně všechny věci ze Šrámkova Písku, protože je to moje srdečná záležitost. Ale samozřejmě mě zajímá všechno, abych měl přehled, co se děje v současném amatérském divadle.

Uvidíme, uslyšíme...

Neděle 1. 8. 2021

Hlavní program

14.15 a 16.15 a 18.30 a 20.30 Myšárna 60'

Teď nádech a leť, Praha

Strategie růže

15.15 a 18.00 Sál Josefa Čapka 70'

Pohybové divadlo Lindo, hop!

a Originální Pražský Synkopický Orchester

Pingls aneb Hot Café Revue

17.00 a 23.00 Jiráskovo divadlo 140' (P)

Divadlo RADAR/Hrobso Praha

Adéla ještě nevečeřela

Doprovodný program

9.00–18.00 park A. Jiráska

Řemeslný a prodejní trh

13.00–14.00 náměstí Čs. armády

Festivalové minuty

14.00–15.00 park A. Jiráska – hlavní stage

Pohádky do kapsy Divadlo RADAR/Bylo nebylo...

15.00–15.40 park A. Jiráska – hlavní stage

Škola žonglování Chůdadlo, Stráž nad Nežárkou

16.15–17.00 park A. Jiráska – malá stage

Zadlužená princezna Divadlo Lůza, Hradec Králové

17.00–21.00 Husův sbor

Cimbálová muzika Aleše Smutného – koncert

17.00–17.50 park A. Jiráska – malá stage

Morena Divadlo Nabalkoně, Olomouc

18.00–18.45 park A. Jiráska – malá stage

Píseček Divadlo V.A.D., Kladno

20.00–21.30 park A. Jiráska – hlavní stage

BraAgas – koncert

22.00–23.00 park A. Jiráska – hlavní stage

Gpoint FUNKTION – koncert

23.15–00.00 park A. Jiráska – malá stage

Blondýna – koncert

Zpravodaj
91. Jiráskova Hronova 2021

Vydává organizační štáb.

Redakce: Jana Soprová (šéfredaktorka),
Jitka Šotkovská, Martin Rumler, Jan Švácha,
Vladimír Hulec, Michal Zahálka (redaktoři),
spolupracovnice redakce Veronika Matušová,
Ivo Mičkal (foto), Michal Drtina (grafika a zlom).

Neprošlo jazykovou korekturou.

Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.info>

E-mail: jasop@centrum.cz

Putování po hronovském kraji

Redakce Zpravodaje mě letos požádala o osm turistických výletů do okolí Hronova. O mně se totiž ví, že jsem kromě divadla též milovníkem pěšího máchovského putování po kraji, k němuž mě za ta léta, co jezdím na Jiráskův Hronov, poutá velká láska. Je to kraj zá-
dumčivý, hlubokých lesů, stolových hor, skalnatých zákoutí, zázračných studánek, po němž je rozeseto mnoho skromných i okázalých skvostů barokní architektury. A také kraj prostoupený literárním odkazem minulosti. Stojí za to se po něm porozhlédnout a objevit jeho krásu.

Radmila Hrdinová

Putování druhé: Tajemná hora Turov

Z hronovského náměstí se vydáte přes Zbečnick, na konci osady odbočíte po modré značce kolem Skalákovy studánky a vystoupáte lesem na Maternici (546 m.n. m.) a Turov (603 m.). Až sem n celých 7 km. Hora, jejíž název je údajně odvozen od strašlivého tura, který se tu kdysi potuloval, je opředená mnoha pověstmi a říká se jí Blaník Jiráskova kraje. Snad v jejích hlubinách spí také Svatováclavské vojsko, připravené zakročit, až bude nejhůře. Na Turově stojí od roku 1924 Jiráskova turistická chata, v posledních letech zchátrala a je uzavřená. Vrátit do Hronova se můžete po zelené značce přes Velký Dřevíč (4,5 km) do Hronova (2,4 km). Je to cesta, kde na téměř nikoho nepotkáte, tichou krajinou po stopách Jiráskových románů.

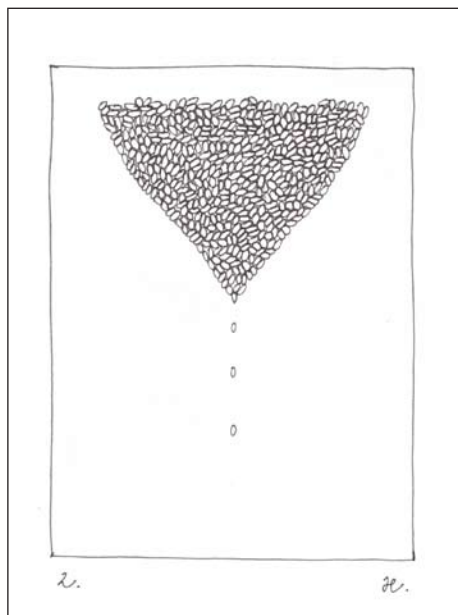
Jiráskova chata Na Turově kdysi...

Poklady z archivu

Hronovské divadlo vyřadilo ze svého archivu účtyhodné množství knih – divadelních her, teoretických publikací z oblasti divadla, filmu, výtvarného umění apod. Mezi tendenčními publikacemi z dob totality se ovšem najdou i vyložené skvosty, které divadelníci ocení. Chcete si také něco vybrat? Pak nemeškejte, a rozhodně se jděte co nejdříve podívat do předsálí Čapkáče, do oblasti divácké šatny, kde na vás čekají bedny plné literatury všeho druhu – vybírejte, odnášejte. To, co zůstane, totiž skončí nemilosrdně na smetišti (dějin).

red

Jiráskův Hronov Den druhý

Kresba: Hana Voříšková

Trocha poezie...

Astronomická (cena)

Na zahrádce pivo leji
za padesát vočí
Jásám s tebou, Galilei:
"A přece se točí!"

Eva Suková

Nebudte prasátka

Z toho, jak se podařilo seminaristům ubytovaným ve škole znečistit toalety a okolí, se panu starostovi i paní uklízečce protáhly panenky. Tak se snažte sami sebe a své vylučování trochu regulovat, a příp. po sobě uklidit. Může se to stát každému (jednou), ale nemělo by se to být na úkor ostatních. Věřme, že to byly následky euforie první hronovské noci, a že následující noci proběhnou lépe. Je škoda, když dva tři jedinci takhle zkazí nejen náladu, ale i renomé všem seminaristům.

red